

EDITORIAL

La ministra Rosa Conde va ser en visita oficial a Mollet el passat dimarts, per tal de clausurar una exposició itinerant sobre el vot femení a Espanya. Les intervencions de Rosa Conde estaven revestides d'un discurs clarament feminista, en el qual instava a les dones a participar activament en la vida política i econòmica del país. Sí, realment les dones han anat guanyant terreny als homes en la vida pública, però també s'ho han hagut de guanyar a pols i demostrar més que els homes que saben fer les coses, i que si s'equivoquen, l'equivocació no té res a veure amb la seva condició de dona.

Ja que parlem de dones podem tocar el tema de les agressions verbals, psíquiques i físiques que encara pateixen les dones hores d'ara pel sol fet de ser-ho, i parlem també del poc suport que tenen -o creuen tenir- per part de la justícia i que les porta a emmudir fets perfectament denunciats. De tant en tant surten a la llum judicis i sentències per violacions i/o agressions sexuals que pateixen les dones, i no totes les sentències són favorables a la víctima. Recordem la sentència de la "minifaldilla" i recordem també una recent sentència per violació on l'agressor no va ser gaire penat perquè la víctima només va oferir resistència verbal...I que volia que fes, si tenia totes les de perdre. Recordem també que no fa pas molt de temps, una noia va ser violada prop de Santa Perpètua i va denunciar els fets. Al cap de poc temps, ella va ser violada per segona vegada i la seva família amenaçada pels seus propis agressors, dos dels quals varen quedar en llibertat. Quan passejes pel carrer, quan parles o sents parlar, t'assabentés que han violat a aquella noia, però que no ho ha denunciat perquè té por, perquè no es sent protegida per la justícia. Quina és la solució? Segurament la ministra Rosa Conde no té la solució, segurament cap ministeri té la solució. Justícia? Educació? Cultura? Ensenyament? Treball? Serveis Socials? Economia?... Potser si tots es possessin d'acord i juntes esforços podrien establir una política coherent que contribuís realment en la formació de les persones des de petites i que anés encaminada cap a una real qualitat de vida per tothom.

Falten dotze mesos

Albert Viladot*

Falten dotze mesos per les eleccions municipals. Aquesta circumstància s'haurà de tenir cada vegada més en compte a l'hora d'analitzar el desenvolupament de la vida política. Afortunadament, hi ha hagut un llarg període sense compromisos electorals, però aquest període s'anirà esvaint per donar entrada amb força a la perspectiva municipal. I no seran uns comicis qualsevol. De fet, seran molt importants, perquè poden condicionar el futur polític català de manera contundent.

Tanmateix cal reconèixer que les institucions, i els principals dirigents dels partits catalans han sabut aprofitar aquesta última temporada per avançar en allò que és essencial per als ciutadans, que és l'obra de govern i la solució dels problemes socials concrets. És un fet objectiu que l'excessiva proliferació de lluites electorals ha perjudicat la possibilitat de governar amb normalitat, això és, sense embuts i abordant els problemes més de fons sense col·lapsar-se pel que diran els electors.

Aquesta llarga temporada sense eleccions ha permès, entre altres coses, que els dos principals partits hagin d'arribar al consens en qüestions que poc temps abans eren impensables. L'ambient general també ha deixat de ser crispat en algunes expressions externes.

Però aquestes consideracions inicials no han de fer desaparèixer que al fons s'hi troben les eleccions municipals, que, com

dèiem, capgiraran l'actual panorama més tranquil.

Hi ha qui considera que nacionalistes i socialistes han entrat en un camí d'entesa i voluntat d'acord que durarà força temps. N'hi ha però, que són més pessimistes i creuen que després de les eleccions andaluses aquest ambient d'entesa quedarà ensorrat. En concret es pensa que si el PSOE torna a treure la majoria absoluta al Parlament de Sevilla, la cúpula d'aquest partit considerarà que les hores baixes per l'afèr Juan Guerra ja s'han acabat i que pot tornar a la seva línia d'actuació més prepotent i menystenidora de les forces d'oposició. Que no s'oblidi que el PSOE pot governar en solitari al Congrés sense l'ajut de ningú, i que la voluntat d'entesa amb els grups nacionalistes i centristes ha tingut unes motivacions més morals que no de matemàtica parlamentària. Quan aquestes raons morals desapareguin, és a dir quan el PSOE torni a sentir-se fort davant la societat, podria perfectament prescindir d'aquesta actitud més oberta i comprensiva vers les posicions d'altres sectors socials.

Òbviament, un canvi d'aquesta mena, que no es pot descartar, tindria unes repercussions immediates a Catalunya, on d'altra banda no tothom observa les relacions CiU-PSOE de la mateixa manera, fins i tot dins dels mateixos partits. Es pot afirmar que des dels partits es veuen les coses amb més tranquil·litat, mentre que des de les institucions no ha

existit la mateixa possibilitat d'entesa, simplement perquè des de les institucions és des d'on es realitza de debò l'acció de govern i aquesta comporta friccions en la lluita per les respectives competències. Per dir-ho ràpid: hi ha més comunicació entre CiU i el PSC o el PSOE que entre el govern de la Generalitat i el govern de Madrid o l'Ajuntament de Barcelona.

Existeix la impressió que a mesura que s'apropin les eleccions municipals s'imposarà encara més la dinàmica de la polèmica i la controvèrsia. No és cap retret. És un fet objectiu consubstancial en el sistema democràtic. L'anomenada "batalla de Barcelona" no es podrà abordar per cap de les parts, que són més de dues, sense tirar les cordes dels respectius posicionaments, i això significarà més tensió interpartidista i entre les institucions.

Falten dotze mesos. Més o menys. Que ningú cregui que la primavera d'aquest any serà, políticament, igual a la de l'any que vé. Després de l'estiu, que potser s'aprofitarà per descansar, vindrà una tardor, un hivern i una altra primavera cada cop més escalfades. Esperem que la lícita pugna política no malbarati la possibilitat que el país, en el seu conjunt, tiri endavant, perquè seria tant com oblidar que els dirigents polítics són elegits precisament per a això: per a tirar endavant el país. De moment, sigui dit per acabar, el balanç és positiu.

* Albert Viladot és director del diari AVUI

Per una pedagogia de l'autodeterminació

Els rius de tinta que ha fet vessar l'afer de la declaració del Parlament de Catalunya sobre el dret a l'autodeterminació ens han ensenyat —si les hem sabudes veure— moltes coses: en primer lloc que, malgrat tot, encara som un poble viu. Insisteixo en el malgrat tot perquè els diferents estadis perquè ha passat l'actitud de personalitats, grups i mitjans de comunicació ens confirma el que ja sabíem, que fins i tot quan ens afirmem vacillem. En segon lloc, que la reacció pràcticament unànime dels espanyols ha evidenciat que res no basat en la predestinació divina, ha canviat i que l'unitarisme visigòtic —difós i racionalitzat per la ideologia falangista de què es va valdre el franquisme— continua unint els espanyols de tots els colors. El que és més trist és que, entre nosaltres, bastió de la lluita democràtica antifranquista l'assignatura de FEN va fer molt més efecte del que ens creïem. És clar que no era —i no és— aquesta assigna-

tura l'únic factor de difusió de la ideologia esmentada...

El setmanari "El Temps" publicava 100 opinions de ciutadans significatius d'arreu els Països Catalans i d'algun altre indret, favorables al dret d'autodeterminació; la mostra és prou significativa.

El que també és significatiu és que, sempre, sempre, sempre, quan s'arriba a tocar el tema tabú de la unitat de l'Estat —que ho és per accidens, com deia un eclesiàstic del segle XVII citat per Modest Prats— apareixen tant els arguments tradicionals de base autoritària, irracional i metafísica com els més pretesament purs i democràtics, basats, això sí, en el concepte jacobí de la sobirania nacional, on *La Nation* és la diposició indivisible de la sobirania. Així tant Ramiro Ledesma, José Antonio Primo de Rivera i Onésimo Redondo, com alguns epígons actuals amb carnet de democràta de tota la vida, recorden que, encara que tots els catalans

o tots els bascos votessin a favor de la independència, això no voldria dir que hi tinguessin dret, perquè ha de prevaler el vot dels altres habitants de l'Estat. La democràcia ben estesa per a quan convé i el sabre per si falla...

Per tot això proposem als professors que, d'acord amb l'edat de l'alumnat, treballin aquest tema amb profunditat i serenitat, començant per fer una recerca de definicions de diccionari. Col·leccionant retalls de premsa —com més variada millor, sense deixar-se el "Cambio 16" i el "Diario 16"— i fent una petita recerca històrica sobre els canvis de fronteres a Europa els darrers 125 anys, els procediments seguits per diferents nacions que abans no tenien estat per arribar a tenir-lo o articular-se de diferents formes amb altres nacions, etc. L'escola ha de proporcionar cultura política i històrica i, sobretot, hàbits democràtics i racionals.

Davantall de l'"Escola Catalana", publicació de la Delegació d'Ensenyament Català d'Òmnium Cultural

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

Edita

Prensa Vallesana

Cap de redacció: Miriam Viaplana.

Caps de secció. Informació General: Llorenç Pascual. Cultura: Miriam Viaplana. Esports i art: Joan Sala Vila.

Redactors, corresponsals i col·laboradors: Salvador Montes, Eugeni Estrada, Josep Garcia, Xavier Mari, Ofèlia Roca, Joan Serrat, Xavi Muntanya, Àlvar Maduell, Ruth Sala, Núria Arbea, Toñi Nieto, Montse Mir, Pere Mateu, Pere Comas, Juli G. Valls, Josep Macià, Lourdes

Cubells, Pere Valls, Josep Garrell, Esteve Sala i Joan Colomé.

Fotografia: Josep Garcia i Esteve Gironella.

Redacció, Administració i Publicitat: Roger de Llúria, 1 1r. - Tel. 870 47 09 (Dues línies)

Fax: 870 47 09 - 08400 Granollers

Fotocomposició: Edicatsa

Impressió: Editorial Gironina, S.A.

Dipòsit legal: B 332278

Distribució: Rafael Palomo

"Plaça Gran" és un setmanari plural que no ha de compartir necessàriament les opinions dels seus col·laboradors, que són atribuïdes únicament a les persones que les signen.

Plaça Gran

C/. Roger de Llúria, 1 - 2n. - GRANOLLERS